

ARISTOKRATKA A VLNA ZLOČINNOSTI NA ZÁMKU KOSTKA

– EVŽEN BOČEK –

DRUHÉ MĚSTO

ARISTOKRATKA
A VLNA ZLOČINNOSTI NA ZÁMKU KOSTKA

– EVŽEN BOČEK –

ARISTOKRATKA A VLNA ZLOČINNOSTI NA ZÁMKU KOSTKA

– EVŽEN BOČEK –

DRUHÉ MĚSTO / BRNO 2018

© Evžen Boček, 2018

© Druhé město – Martin Reiner, 2018

ISBN 978-80-7227-410-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7227-813-8 (e-kniha)

Popsané situace se skutečně staly. Různým lidem, na různých místech a v různém čase — pochopitelně.

Jmenuji se Marie Kostková z Kostky. V rodové historii jsem v pořadí třetí.

Marii I. pochovali v roce 1450 do rodinné hrobky, aniž se přesvědčili, že je dostatečně mrtvá. Když o pár let později hrobku otevřeli, seděla na schodech. Od té doby jsme pohřbíváni v zatlučených rakvích.

Zatlučená je i rakev Marie II., která při jednom z pokusů o výrobu kamene mudrců vynalezla zřejmě dynamit. Do rakve zatloukli pouze část jejího šatníku a paruku, protože tělo zmizelo spolu s věží, kde měla laboratoř.

Obě jsou naše strašidla. Ani jedna se nedožila dvaceti. Mně je devatenáct.

Když nepočítám desítky levobočků, jež během svého misijního působení v rovníkové Africe zplodil Karel Václav, jsem jediný příslušník rodu, narozený mimo evropský kontinent. Narodila jsem se v New Yorku. Byla

jsem Američanka. Pro ostatní Američany jsem byla Mary Kostka.

Můj otec byl taky Američan. Chtěl být nenápadným učitelem literatury, kterým taky byl.

Kolegové a studenti mu říkali Franku. Nikdo z nich neměl ani ponětí, že je český aristokrat. Nikdo z nich neměl ponětí ani o tom, že existují nějaké Čechy.

Dnes jsme pochopitelně oba Češi. Můj otec je František Antonín Kostka z Kostky, ochránce Božího hrobu, člen řádu maltézských rytířů a patron kostela Nanebevzetí Panny Marie v Kostce.

Přestože používání šlechtických titulů bylo v Čechách zakázáno už v roce 1919, všichni mu říkají pane hrabě. Franku mu říká jediné moje matka. Matka je pořád Američanka. Jmenuje se Vivien.

Kostka je naše rodové sídlo. Původně to byl hrad, který ve třináctém století postavil rytíř Mikuláš Kostka a nazval ho Kostka. Od té doby jsme Kostkové z Kostky.

Dva měsíce po dokončení dobyli Kostku rytíři z řádu německých rytířů. Potom už dobyl Kostku v podstatě každý, kdo šel zrovna kolem.

V osmnáctém století moji předkové Kostku přestavěli na barokní zámek. Z hradu se zachovaly jenom katakomba a hrobka.

O Kostku jsme pětkrát přišli a pětkrát jsme ji dostali zpátky. Poprvé nám ji zabavil řád německých rytířů. Podruhé husité. Potřetí Ferdinand II. Habsburský, který ji daroval řádu německých rytířů. Počtvrté nám Kostku zabavil Adolf Hitler, který ji daroval Heinrichu Himmlerovi, který ji daroval SS.

Popáté nám Kostku pochopitelně zabavili komunisté v roce 1948.

V roce 1996 jsme Kostku dostali popáté zpátky.

31. 8., 22.45

Milý Maxi,

protože si nejsem jistá, kolik — jestli vůbec něco — si z dnešního odpoledne budeš pamatovat, oznamuji Ti, žeš mě požádal o ruku. Stalo se pár minut po mém příjezdu do vaší (schwarzenberské) hájovny. Popravdě řečeno, když ses přede mnou vrhl na kolena, myslela jsem si, že Tě postihla nějaká kloubní křeč. Pro jistotu uvádím, že jsem řekla ANO, ačkoliv se zřejmě shodneme, že to mohlo počkat, až se vyléčíš z té boreliózy.

Tvoje rozpálené tváře a lesknoucí se oči bohužel nebyly příznakem vzrušení, jak jsem se zprvu domnívala,

*ale vysoké horečky. V dějinách našeho rodu budu nej-
spíš jediná, která musela po žádosti o ruku zvednout
svého nastávajícího z pokleku. Následně jsem Tě do-
vlekla na starý otoman, jelikož se Ti točila hlava a sla-
bostí podklesávala kolena.*

Podle mého názoru to mělo být obráceně.

*Nicméně pořád lepší než Johana Kostková, která bez-
prostředně po žádosti o ruku musela se svým novopeče-
ným snoubencem ládovat kanóny, protože Kostku na-
padl řád německých rytířů. Musely to být vzrušující
zásnuby.*

*Do deníku si ten den zapsala: Odpráskli jsme jich
devatenáct. Po dobytí Kostky ještě německým rytířům
pokousala jejich velmistra. Jestli měl na sobě brnění,
tak musela mít chrup jak tyranosaurus.*

Ale to jsem odbočila.

*Tento dopis Ti píšu na chodbě před jednotkou inten-
zivní péče, kam jsem Tě odvezla poté, co přestaly fungo-
vat studené obklady a Ty jsi začal blouznit, že Tě pro-
následují srnky.*

*Když pomínu osobní setkání s Hillary Clintonovou,
byla cesta do nemocnice nejhorším zážitkem v mém ži-
votě.*

Jako rodilá Newyorčanka se stěží dokážu v lese orientovat za denního světla, natož v noci. Zabloudila jsem už pár metrů za hájovnou. Šílela jsem strachy.

S ohledem na desítky zhlédnutých hororů jsem každou chvíli očekávala chlápka v gumovém plášti, který nám do kapoty zasekne hák, útok vlkodlaka nebo holčičku v noční košili s břitvou v ruce. Po nárazu do něčeho, co potom odešlo, nám přestal svítit pravý reflektor. Ještě teď bych byla ochotná přísahat, že to byl trpaslík. Pokud Tě tedy bude po probuzení bolet hlava, tak je to z toho třísknutí o přední sklo. Trochu naprasklo. Mně zase nafackoval airbag. Pak už jsem pro jistotu jela s rukou na klaksonu. I tak nám každou chvilku něco chodilo po střeše.

Po hodině už jsem nevěřila, že se z toho lesa dostaneme živí. Úplně jasně jsem viděla titulek v Blesku: Místo hříbků objevil šokovaný houbař dvě ohlodané kostry.

Zachránil nás knížecký hajný. Považoval nás za pytláky, takže moje vysvětlování probíhalo s rukama nad hlavou před namířenou brokovnicí. (Otázka: V Čechách se při pytlacení troubí?)

Než si k nám nasedl do auta, vystřelil po čemsi do tmy a spokojeně řekl: „Máš dost.“ Snad tam nebyl člověk.

Ta obava nebyla zas tak od věci. Když jsme přijeli do nemocnice a rozespalý vrátný uviděl v autě Tvoje bezvládné tělo a na zadním sedadle ozbrojeného navigátora, na nic se neptal, zvedl telefon a komusi řekl, že „starý Hejkal zas někoho sejmul“. Po mém hlášení, že Tvůj stav nezpůsobila dávka broků, ale horečka, se personálu, který nás už očekával před chirurgickým pavilonem, viditelně ulevilo.

Jakmile Tě na pojízdném lehátku odvezli (ten pohled mi rval srdce), starý Hejkal prohlásil, že se musí vrátit, protože les je v noci plný šmejdu. Naštěstí si všiml, jak se klepu, takže po mně nechtěl, abych ho zavezla zpátky. Něco si prý stopne. Nevím, jak v Čechách, ale v Americe by chlapovi s puškou zastavil málokdo. Na rozloučenou mi oznámil, že dnes určitě něco „práskne“.

Možná už se stalo. Před chvílí jsem slyšela houkající sanitku.

Ačkoliv je pan Hejkal (je to jméno, přezdívká, nebo funkce?) zřejmě psychopat, měl bys mu po propuštění z nemocnice poděkovat. A dej mu tu ořechovku, kterou jsem nechala na stole v kuchyni. Pokud ji ovšem nevyzunkne Tvoje matka. To byl vtip! Věď, že se za ni občas modlím, aby do toho zas nespadla. Jinak doufám, že

Tvoji rodiče mají klíč a po návratu z Prahy nebudou muset rozbít okno, aby se do hájovny dostali. Pro Tvoji informaci — na stole jsem nechala vzkaz, že Tě vezu do první nemocnice, kterou najdu.

Abych nezapomněla: Kdybyste se náhodou začali shánět po vašem rodovém zasnubním prstenu, tak ho najdete na prsteníčku mojí levé ruky, kams mi ho na třetí pokus nasadil.

Předpokládám, že ten diamant je pravý.

Později

Teď jsem mluvila s mladou doktorkou. Chtěla vědět, jestli Tě něco „nerozhodilo“, protože pacient s boreliózou by se měl vyvarovat jakýchkoliv vzruchů. Řekla jsem, že o žádném vzruchu nevím. Přece jí nebudu vykládat, že jsi zkolaboval při žádosti o ruku.

Ačkoliv teď mě napadá, jestli se Ti nepřitížilo z těch nástěnných hodin, které k vám minulý týden nechal z Orlíku převést kníže Schwarzenberg.

Jak to můžeš vydržet? Místo roztomilé kukačky vyjede každou čtvrt hodinu havran, příslušný čas oznámí klovnutím do useknuté hlavy Turka v turbanu

a zaskřehotá: „Nic než prrávo, krreténe.“ Pochopila jsem, že jde o zpodobení schwarzenberského erbu a rodového hesla — až na toho kreténa, předpokládám.

Já bych z takových pendlovek dostala zápal mozkových blan.

Před pár dny jsem v Blesku četla o incidentu s tureckým velvyslancem, který prý měl po prohlídce Orlíku křičet na nádvoří, že „to tady nechá vybombardovat“. Blesk neví, co mu kdo udělal. Já myslím, že mu knížecí hodiny „zakukaly“ spršku krreténů.

Jak vám vlastně kníže zdůvodnil přestěhování toho krámu z Orlíku na hájovnu? Ono je to koneckonců jedno — hlavně když nám je nebude chtít vnutit jako svatební dar.

Pokud nějaká svatba bude, že?

Nejdřív si musíme ujasnit, jestli jsi nejednal v pomínutí smyslů. Takže až si přečteš tento dopis, dej mi prosím vědět, jak se věci mají. A nemusíš se obávat — já to zatím nikde rozhlašovat nebudu. Upřímně řečeno — stejně by to nikoho nezajímalo. Nikoho by nezajímalo, ani kdyby Michael Jackson požádal o ruku tu svoji olezlou opici (nemyslím Elizabeth Taylorovou).

Ty to asi nevíš (jako nejspíš jediný člověk na planetě), ale dnes ráno zemřela princezna Diana. Zabíla se v autě

v nějakém pařížském tunelu. Cestou na hájovnu jsem střídavě poslouchala těch pět rozhlasových stanic na našem autorádiu a nabyla jsem dojmu, že se blíží konec světa. Uřvané ženy všech věkových kategorií houfně telefonovaly do studií a zahlcovaly éter svým zoufalstvím.

Dost jich tvrdilo, že neví, jak budou bez Diany žít. Nezasvěcený člověk by si mohl myslet, že na zeměkouli vyhasl zdroj vší energie. Když nějaká zdrcená posluchačka kvílela do rádia, že její život už nebude jako dřív, bylo slyšet mužský hlas (zřejmě manžel): „Ale ty řízky bys ještě dodělat mohla. Děcka už mají hlad jak herci.“ Ostatně zdravotní sestra, která Ti zaváděla infuzi, trefila žílu až na několikátý pokus, protože přes slzy nic neviděla.

A raději ani nemyslím na svoji matku. Vlastně se bojím, jestli ji po návratu na Kostku najdu živou. No, do Dianina pohřbu snad vydrží, zvlášť když se po hrsti prozaců začala utěšovat, že lady Di svoji smrt možná jenom fingovala, aby měla pokoj od královny, a v této chvíli se už přejídá na nějakém neznámém ostrově s Elvisem Presleym.

Náš zahradník to ovšem má už nejspíš za sebou. Ještě než jsem odjela, oholil se, vzal si prozac, na krk si pověsil cedulku Nepitvat! a šel si odevzdaně lehnout do